

надаючи їм певні пільги. А от у США діють закони, відповідно до яких кожен університет тісно пов'язаний з фірмами, які в свою чергу надають перелік професій, в яких вони мають потребу. Під час навчання підприємства найкращих студентів працевлаштовують до себе на певний термін з метою ознайомити їх з концепцією роботи та гарантують подальше працевлаштування саме на цьому підприємстві при успішному закінченні курсу практики. Такі дії дають змогу правильно та чітко, а найголовніше ефективно побудувати систему працевлаштування молоді та уникнути безробіття.

Для України досить цікавим може бути досвід країн Балтії, зокрема Латвії, яким вдалось ефективно здійснити перехід від командно-адміністративних інструментів молодіжної політики до сучасних соціальних технологій, заснованих на моніторингу соціально-економічної активності молоді, державної підтримки індивідуального підприємництва та малого бізнесу, розвитку різних форм мобільності молодих фахівців.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
2. Тімар І. В. Працевлаштування молодих спеціалістів як прояв соціальної відповідальності бізнесу / І. В. Тімар // Матеріали II міжнародної науково-практичної конференції «Підвищення національної конкурентоспроможності: управлінські та науково-технологічні аспекти» – 19–23 листопада 2013 року. – Симферополь-Ялта. – С. 135–137.
3. Лукьянченко Н. Д. Використання зарубіжного досвіду працевлаштування молоді як чинник забезпечення збалансованості ринку праці. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://jpfird.donnu.edu.ua/article/view/1737/1770>
4. Василенко В. А., Карпукова А. Л. Европейский опыт содействия трудоустройству студентов (проблемы, подходы, организация): монография. Иркутск, 2014. – 122 с.
5. Економічний вимір конкурентоспроможності вищої освіти: монографія / Верхоглядова Н. І., Чередниченко О. М., Венгерова В. Ю., Іванникова Н. А., Гринько Т. В. – Дніпропетровськ: Наука і освіта, 2005. – 172 с.
6. Петелько Т. П. Безробіття в Україні: причини, наслідки, шляхи подолання / Т. П. Петелько, І. В. Тімар // Матеріали XIII міжнародної науково-практичної конференції студентів та молодих вчених «Наукові дослідження у Східній Європі». – Т. 1. – Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД». – 2017. – С. 210–212.

Таранова В. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

КОНЦЕПЦІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Наш світ не є таким унікальним та бездоганим. Останнім часом найпопулярнішою проблемою людства вважається проблема фінансової кризи. Фінансова криза – це соціально-економічне явище, що спричиняє велику шкоду національним економікам та добробуту більшості населення. Воно призводить до дисбалансу, обвалу фондових ринків, дефолту, рецесії та політичної напруженості у фінансово-господарському житті.

Вчені-економісти нараховують 39 міжнародних фінансових криз. Найпершою була криза 1618 р., яка була пов'язана із фальшуванням монет, остання – у 2008 р. Розпочинаючи з 1930-х р. фінансові кризи виникають дедалі частіше і їх наслідки все гірше впливають на економіку.

Більшість країн для подолання фінансової кризи використовують таке поняття, як сталий розвиток. Сталий розвиток – цілеспрямоване уникнення будь-яких криз в різних сферах людських потреб. Він полягає не тільки в уникненні економічних проблем, але й в охороні навколишнього середовища та соціальної рівності громадян. На наш погляд, досягнення соціальної справедливості людства, рівності, солідарності людей – один із головних принципів збалансованого розвитку. Тільки разом ми зможемо подолати, на перший погляд, це безвихідне становище.

На сьогоднішній день вичерпність мінерально-сировинних родовищ стає загрозою для майбутнього. Паливно-енергетичних ресурсів, таких як нафта, газ і кам'яне вугілля залишилось для споживання на 50-200 років. Розв'язанням цієї проблеми займається наука та нові технології.

Також постає проблема приросту населення не тільки в звичайних країнах, але і в розвинутих. До цих країн, на жаль, відноситься і Україна, у якої приріст не зупинився, але й скоротився. У 1992 році, на Міжнародній конференції у Ріо-де-Жанейро було проголошено третьою ланкою сталого розвитку – збереження довкілля. Її місія полягала у розв'язання екологічних проблем.

Давайте розглянемо виникнення світової фінансової кризи. Вона була зумовлена рядом чинників, умовно їх поділяють на дві групи:

1. Чинники, які пов'язані з поступовим розвитком суспільства;
2. Чинники, які спричинені розвитком фінансової економіки.

Саме надмірне та безвідповідальне споживання було причиною того, що населення почало жити у кредит. Воно не мало необхідних коштів, щоб виплатити навіть відсоткові платежі, не говорячи вже про те, щоб вчасно погасити зобов'язання. Найяскравішим прикладом такого споживання є іпотечна криза, яка виникла в США у 2006 році. Результатом такого явища стало масове зростання неповернених житлових кредитів.

Отже, для ефективного сталого розвитку необхідна максимальна прозорість у прийнятті рішень. Не дивлячись на надто важкий стан соціальної та економічної сфери, наша держава має змогу сама подолати кризові явища. Адже в країні для цього наявні всі необхідні ресурси, а саме такі як технічні, природні та людські.

Найкращим та найраціональнішим шляхом виходу з фінансової кризи є орієнтація лише на свої сили. Важливим чинником є формування внутрішнього ринку, який здатен розвиватися завдяки власному виробництву.

Список використаних джерел:

1. Кравченко І. С. Світова криза та Україна: проблеми й нові підходи до фінансового регулювання / І. С. Кравченко // Фінанси України. – 2009. – №4. – С. 33–41.
2. Будущее, которого мы хотим. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N11/476/12/PDF/N1147612.pdf?OpenElement>

3. Наукові засади розробки стратегії сталого розвитку України : монографія / ІПРЕЕД НАН України, ІГ НАН України, ІППЕ НАН України. – Одеса : ІПРЕЕД НАН України, 2012. – 714 с. Додаток 1. – С. 635; Додаток 2. – С. 651.
4. Майер Джеральд М. Основні проблеми економіки розвитку / Джеральд М. Майер, Джемс Е. Раух, А.Філіпенко – К.: Либідь, 2003. – 688 с.

Толстошеєва Я. І., к. е. н. Гвініашвілі Т. З.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ЗАСТОСУВАННЯ КОУЧИНГ-ТЕХНОЛОГІЙ В УПРАВЛІННІ РОЗВИТКОМ ПЕРСОНАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Сучасні умови ведення бізнесу доводять, що економічний розвиток підприємств можливий тільки на основі пошуку шляхів пристосування та адаптації до зовнішнього середовища, яке дуже швидко змінюється. В цих умовах важливим є скоординувати роботу персоналу відповідно до поставлених цілей організації, а також налагодити ефективний процес управління відповідно до змін зовнішнього середовища.

Тому актуальним є практичне удосконалення методів управління персоналом підприємства за рахунок використання інноваційних підходів, що дозволяють посилити конкурентоспроможність підприємства, сформувати його позитивний імідж, збільшити прибуток, поліпшити внутрішній клімат на підприємстві та знизити кадрові ризики.

Одним з основних інструментів розвитку організації є інвестування в людей, тобто залучення фахівців зі сторони або навчання і ротація власного персоналу [1].

Останнім часом зріс інтерес до коуч-технологій як до форми розкриття потенціалу працівників до самостійно-творчої роботи.

Такий нетрадиційний метод навчання, як коучинг дозволяє вирішити протиріччя між необхідністю врахування індивідуальних потреб у навчанні та розвитку і неможливістю втілення індивідуального навчання всіх категорій персоналу всередині підприємства незалежно від його розміру [2, с. 149].

У сучасному світі коучинг є найефективнішим способом досягнення поставлених цілей. Робота з кваліфікованим коучем дозволяє вирішити безліч питань, запобігти виникненню труднощів у майбутньому, забезпечити вибір і реалізацію оптимальних стратегій.

У сучасній літературі в недостатній мірі розглядається тема коучингу. Однією з найвідоміших книг з коучингу є робота Дж. Уітмор «Коучинг високої ефективності». Так само популярні книги Дж. К. Смарта «Коучинг», С. Стежка і Дж. Кліффорда, «Коучинг в навчанні».

Також дана проблема була розглянута в працях українських і зарубіжних авторів, таких як Т. Гольв, Е. Грант, Е. Праслоу, М. Дауні, М. Ландсберг, В. Максимов, А. Савкін, І. Вагін, І. Добротвірської, Н. Самоукина, С. Рогачов і інші.

Коучинг в цих роботах розглядається здебільшого як ефективна технологія управління, розкриття талантів і інструмент досягнення цілей, проте